

Ἵμεῖς δέ, μετὰ τὴν ἀτεχνὸν ταύτην ἀλλὰ πιστὴν ἀνάλυσιν τῆς «Περιγηΐσεως τοῦ νέου Ἀναχάρσιδος», ἐσταθμίσατε δεόντως τὰς κατηγορίας ταύτας διὰ τῆς ἀκριβεστάτης πλάστιγγος τῆς ὑμετέρας κρίσεως· ἐπεισθῆτε περὶ τῆς ἐξόχου ἀξίας τοῦ ἀριστουργήματος τούτου, τὸ ὁποῖον, πρὸς ταῖς ἄλλαις αὐτοῦ ἀρεταῖς ταῖς ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης ἀναγνωρίζομεναι, παρέχει ἡμῖν τὴν ἰδιαίτεραν καὶ ἀνέκφραστον ἡδονὴν τῆς ἀποκλειστικῆς τῶν ἡμετέρων προγόνων ἀναμνήσεως· ἐξετιμᾶτε τὴν εὐτυχὴ ἐκλογὴν τῆς ἐποχῆς, ἥτις ἐστὶ βεβαίως ἡ ἐνδοξότερα τῆς ἀρχαιότητος, ἴσως δὲ καὶ τῆς ἱστορίας τῶν ἐθνῶν ὑφ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐποφῆς, ἀρχομένης μετὰ τοῦ Περικλέους καὶ ληγουσῆς εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν· ἐχάρητε ὅτι ὁ συμπαθητικὸς ὑμῶν συγγραφεὺς προὔτιμυσε τῆς μορφῆς ξηρᾶς καὶ μονοτόνου διηγήσεως τὴν δραματικὴν, ποικιλόχροον καὶ τερπνοτάτην μορφήν τὴν περιγηΐσεως· ἐβεβαιώθητε ὅτι ἐκάστω τῶν σελιδῶν τοῦ φιλολογικοῦ τούτου μνημείου ὑποστηρίζεται εἰς κείμενα ὄντα καὶ αὐθεντικά ἀρχαίων συγγραφέων, εἰς ᾧ δύναται εὐκόλως ν' ἀνατρέξῃ ὁ ἀναγνώστης χειραγωγούμενος ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐκάστω παραπομπῶν μυθίων καὶ ἀπειρῶν σημειώσεων· εἴδετε ἐν τῇ ζώῃ ταύτῃ ζωγραφίᾳ τὴν ἀρχαιότητα περιστοιχιζομένων ὑπὸ τῶν παντοειδῶν αὐτῆς θελημάτων, ἅτινα δικαίως ἀνέδειξαν αὐτὴν διανοητικὴν μνῆρα καὶ τροφὸν τῆς ἀνθρωπότητος· συνδιελέχθητε μετὰ τῶν ἐνδοξοτέρων αὐτῆς ἀνδρῶν· ἠκροάσθητε τῶν δεινότερων ὁμήρων, τῶν εὐφροδότερων σοφιστῶν, τῶν ὑψηλοτέρων φιλοσόφων, τῶν μεγαλειότερων καλλιτεχνῶν, τῶν μεγαλοφρονοτέρων ποιητῶν καὶ ποιητριῶν αὐτῆς· εἰσήλθατε εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον τῶν ἀρχαίων καὶ μάρτυρες ἐγείνετε τῶν οἰκιακῶν αὐτῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, τῶν ἀμοιβαίων φιλιῶν καὶ ἀντιπαθειῶν, τῶν θλίψεων καὶ τῶν χαρῶν, καὶ ἐν γένει τῆς ἀστικῆς κινήσεως τῆς κοινωνίας τῶν· ἐθαυμάσατε τὰ ὅραϊα καὶ ἄφθονα τῆς τέχνης ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα ἐσπουδάσατε εἰς τὰς πόλεις, ἃς μετὰ τοῦ Ἀναχάρσιδος ἐπεσκέψθητε· ἐκλίνετε μετὰ σεβάσμου τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τῶν ἀκραίων, ἠθικωτάτων, μαρμαρίνων ἐκεί-

νων χαρακτήρων, τοὺς ὁποίους θὰ ἔχετε πάντοτε, ὡς ἐλπίζω, πρὸ τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν· ἀνεγνωρίσατε ὅτι ὁ ἀγαθὸς Βαρβοζομαῖος, ὅστις ἐδαπάνησε τριάκοντα ἔτι τῆς ζωῆς του εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ μνημείου τούτου, καὶ ὅστις εἶχε προπάντων ὑπ' ὄψει τὴν μόρφωσιν τοῦ γυναικείου φύλου, ἐθάνη ἄξιος νὰ ἐφελεῖται τὴν συμπάθειαν πάντων ὑμῶν, καὶ μάλιστα τῶν Κυριῶν, αἵτινες ἐστῶσαν πεπεισμένοι ὅτι τοῦ συγγράμματος τούτου ἡ ἀνάγνωσις ἐσται καθ' ὑπερβολὴν ὠφέλιμος δι' αὐτὰς καὶ τερπνὴ, διότι εὐρήσουσιν ἐν αὐτῷ, πλὴν πολλῶν ἠθικωτάτων οικογενειακῶν λεπτομερειῶν, καὶ τὴν μυθιστορικὴν καὶ ρωμαντικὴν ἀμφοσδίαν τὴν ὁποίαν ἡ αἰσθηματικὴ καὶ ποιητικὴ τάσις τῆς φαντασίας τῶν ἐπιδιδῶκει, καὶ δικαίως, ἐν πάσῃ διανοητικῇ τροφῇ· ἠσθάνθητε πληρέστατα, ἐκ τοῦ τεμαχίου τὸ ὁποῖον ἀνέφερον ὑμῖν αὐτολεξεῖ, τὴν ἀρμονίαν τῶν φράσεων, τὴν ἐπιτυχὴ ἐκλογὴν τῶν λέξεων, τὴν γλαφυρότητα τοῦ ὕφους, αἵτινες χαρακτηρίζουσι τὸ φιλολογικὸν τοῦτο προῖον τοῦ 19^{ου} αἰῶνος, ὅπερ δύναται δικαίως νὰ θεωρῆται ἐκ τῶν τελειότερων τῆς γαλλικῆς μεγαλοφυΐας· ἐγεύθητε τῆς πλήρους ἀττικῆς ἡλικίας τῶν ἐν αὐτῷ διεσπαρμένων ἀνεκδότων, τὰ ὁποῖα τόσον σαφῶς ἐκδηλοῦσι τὰς σχέσεις καὶ ὁμοιότητας, αἵτινες ὑπάρχουσι μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους· καὶ τέλος ἠκροάσθητε, χάριν τοῦ ἀριστουργήματος τούτου, τὴν ἐμὴν ἐλλειπὴ καὶ ἄκομψον διάλεξιν μετὰ πολλῆς τῆς ἀνοχῆς, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ εὐχαριστῶ ὑμᾶς ἀπὸ καρδίας. Δὲν μοι μένει δὲ ἄλλο, ἢ νὰ παρακαλέσω, διὰ τελευταίαν χάριν, πάντας καὶ πάσας ὑμᾶς νὰ μὴ ἀρκεσθῆτε εἰς τὰ παρ' ἐμοῦ συντόμως καὶ ἀτέχνως λεχθέντα, ἀλλὰ, σπεύδοντες εἰς τὸ σχετισθεῖναι αὐτοπροσώπως μετὰ τοῦ φιλέλληνος καὶ σοφοῦ Βαρβοζομαίου, νὰ ἀφιερώσητε τινὰς τῶν πολυτίμων στιγμῶν σας εἰς τὴν θελκτικωτάτην ἀνάγνωσιν τῆς «Περιγηΐσεως τοῦ νέου Ἀναχάρσιδος εἰς τὴν Ἑλλάδα».

Κ. ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ

Ἐπιδιοκοπὼν τις τὴν κατάστασιν τῆς κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετηρίδα τοῦ ἔθνους ἡμῶν πνευματικῆς κινήσεως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ τῇδε χώρᾳ, ἀδιστάκτως πείθεται ὅτι κατὰ τὴν τρίτην καὶ τετάρτην αὐτῆς δεκαετηρίδα μεγίστη ἐγένετο πρὸς τὰ πρόσω ὦθησις, ἀποθαυμάζει τοὺς ἄνδρας, οἵτινες εἰς τοῦτο συνεβάλλοντο, καὶ οὐχὶ ἀνευ δυσθυμίας ἀπενίξει πρὸς τὸ μέλλον, τὸ παρὸν ἀναλογιζόμενος καὶ τὴν ὀσημέραι ἐκλείψιν τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων. Ἡ εἰκὴς τῶν ἐτῶν 1860 ἕως 1880 ἦν εἰκὴς ἐτῶν γονίμων, καθ' ἃν ἄνδρες λόγιοι ὑπὸ ἐνθέου πρὸς τὴν ἠθικὴν πρόοδον τοῦ ἔθνους ζήλου ἐμφορούμενοι πυρετώδη διεξήγον ἐργασίαν καὶ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ πνευματικὴν ἀναγέν-

νησιν ἐπὶ τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις προηγμένοις ἔθνεσι γιγνομένων ἐρειδόμενοι εἰργάζοντο. Ἰδρουν τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Φροντιστήριον καὶ, τούτου καταλειφθέντος, τὸν Ἑλληνικὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον, συνεσπειρόντο ἐν αὐτῷ, τῷ πνεύματι τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ Δημοσθένους, ἐπευλογουμένῳ τῇ θεοεικέλῳ μορφῇ τοῦ ὑπερέχου καὶ αἰωνίου τοῦ σύμπαντος ἀοιδοῦ, καὶ ἀπεδείκνυνον ζῶην μεταγχιζομένην ἐν ταῖς φλεψὶ τῶν τε ἐνταῦθα καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ὁμογενῶν, ζῶην δι' ἧς εὐέλπεις πνευματικὴ κίνησις ἐτελεῖτο. Ἡ κοινὴ ἐκείνη δρᾶσις παρήλαθεν, οἱ ἡγούμενοι καὶ ἐργάται αὐτῆς ὀσημέραι ἐκλείπουσι, διότι

ἄλλοι μὲν, ὡς οἱ Καραθεοδωρή, οἱ Βασιάδαι, οἱ Πα-
σπάται καὶ Γ. Ζαρῖφαι ἐξέλειπον τοῦ κόσμου τούτου,
ἄλλοι δὲ καὶ κατέλειπον τὴν γῆν ταύτην τῆς ἐπαγ-
γελίας ὡς οἱ Χρηστάκαι, καὶ ἄλλοι ἢ ὑπὸ ὅκνου κατε-
λήθησαν, ἢ καὶ ἀπεγοπεύθησαν καὶ οὕτως οἱ εὐέλ-
πιδες ἐκεῖνοι χρόνοι ὑπεχώρησαν εἰς τοὺς νῦν, οἵτι-
νες ἐτι μᾶλλον ζοφοῦνται, θνησκόντων ἀνδρῶν οἷος
ὁ Κωνσταντῖνος Καλλιάρχης ἐκ τῆς πλειάδος ἐκείνης.

Ὁ ἱστορικὸς δὲ τὴν πνευματικὴν κίνησιν τοῦ ἔθνους
ἡμῶν κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετηρίδα συγ-
γράψων οὐκ ἀμνημονήσει λαμπρὰν ἀφιερώσαν σελίδα
τῇ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, 19 μαρτίου, θρη-
νουμένῳ Κωνσταντίνῳ τῷ Καλλιάρῃ, τῷ νόσφ κακῇ
καὶ οὐλομένῃ ὀλεσθέντι προώρως, διότι ἐν τοῖς πρῶ-
τοις ἡγωνίστατο τὸν ἀγῶνα τὸν ὑπέρλαμπρον. Τίς
ἀμνημονήσει τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ὅστις διαυγεῖ
διανοίᾳ ἐν τῷ ἀνωτάτῳ ἐκκλησιαστικῷ καὶ ἔθνικῷ
ἡμῶν κέντρῳ πολλὰ τῶν ζητημάτων διεφώτιζε καὶ
εἰς τὴν ἐπίλυσιν αὐτῶν συνεβάλλετο; Ἄλλ' οὐ μόνον
ἐν τῷ Ἑθνικῷ Μικτῷ Συμβουλίῳ ἀλλὰ καὶ ἐν συνε-
λεύσει καὶ ἐν τῇ κεντρικῇ ἐκπαιδευτικῇ ἐπιτροπῇ
καὶ ἄλλαις ἐπιτροπαῖς τὰς τε γνώσεις καὶ τὴν δραστη-
ριότητα αὐτοῦ προσήνεγκε, μέλος δὲ τῶν ἐφορειῶν
τῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, τοῦ Θρακικοῦ
Συλλόγου, καὶ τοῦ Ζα π π ε ἰ ο υ καὶ πρόεδρος τῆς κρί-
μασιν οἷς οἶδε Κύριος νῦν εἰς λήθην καταδικασθείσης,
ἀφροντιστὴ καὶ ἀμεριμνία ἐκείνων οἷς ἐγκτελείφη, *Ξηροκρήνης* ἀείποτε τὸ καθῆκον αὐτοῦ ἐξεπλή-
ρου, παράδειγμα ἀφοσιώσεως γιγνόμενος. Καὶ ἐν τοῖς
κοινοτικοῖς δὲ Σταυροδρομίῳ, ὡς μέλος τῆς κεντρι-
κῆς ἐφορείας πολλὰκις ἀναδειχθεὶς, εἰργάσατο μετ'
εἰλικρινείας καὶ τελευταῖον ὡς μέλος τῆς πρὸς ἀνα-
θεώρησιν τοῦ κανονισμοῦ τῆς κοινότητος ἐπιτροπῆς.
Ἄλλ' ἡ μείζων δρᾶσις αὐτοῦ ἐγένετο ἐν τῷ ἰδρύματι
ἐκείνῳ ὑπὲρ οὗ ἐμόχθησεν ὁ ἀοιδίμος αὐτοῦ διδάσκα-
λος Ἡροκλῆς ὁ Βασιάρχης, ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ
Συλλόγῳ. Τούτου ἐκ τῶν ἰδρυτῶν καὶ διη καὶ πρῶτος
εἰδικὸς γραμματεὺς, ὅπερ καυχόμενος πολλὰκις εἶπεν
ἡμῖν, ἐγένετο, εἴτα γενικὸς γραμματεὺς καὶ πρόεδρος
τὸ πρῶτον κατὰ τὸ ἔτος 1874—75 διαδεχόμενος Ἡρο-
κλέα τὸν Βασιάρχη, δεύτερον μετὰ τὴν πυρκαϊάν
πρόεδρον. Ἡ τελευταία αὐτοῦ προεδρεία ἐγένετο πρὸ

διετίας, ἥτοι κατὰ τὸ 1891—92. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτοις
εἰργάσθη καὶ ἐν ταῖς ἐπιτροπαῖς τοῦ Συλλόγου, ἰδίᾳ
τῇ Ἑκπαιδευτικῇ καὶ τῇ Ἐπιστημονικῇ.

Ἐν τῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ ἐπίσης, πολλὰς ἐποιή-
σατο διαλέξεις καὶ ἄλλας πραγματείας ἐν ταῖς συνε-
δρίασις αὐτοῦ ἀναγνωσθεύσας, καλλιπεῖς πάσας καὶ
μετ' ἀπαγγελίας. Ὅλοι ἀναμνησκονται τῆς καλλι-
κελάδου ἀληθῶς ἀνδρόνος, τῆς πανηγυρικοῦς ἐν δια-
φόροις ἀδελφότησι κατὰ διαφόρους περιστάσεις ἀπαγ-
γέλουσης εἴτε διαλέξεις περὶ ἄλλα τε περιστρεφόμενας
θέματα καὶ περὶ τὴν γαλλικὴν φιλολογίαν, ἥς ἐγκρα-
τέστατος ἦν, μάλιστα τῶν γάλλων τραγικῶν, οὓς παρῆ-
δαλε πρὸς τοὺς ἀρχαίους Ἑλλήνας. Ἀγαπῶν δ' ἐν
τοῖς μάλιστα τὸν Σύλλογον, ἡγωνίστατο ὑπὲρ αὐτοῦ
ἐν δυσχερεσί περιστάσεσιν, οἱ δὲ ἐταῖροι αὐτοῦ περιέ-
βαλλον αὐτὸν ἀληθεῖ στοργῇ καὶ πρὸς αὐτὸν μάλι-
στα ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις τὰ βέμματα ἐστρέφον.

Οὐδέποτε ἀπέκρυπτε τὴν γνώμην αὐτοῦ ἀλλ' ἀεί-
ποτε εἰλικρινῶς ἐξέφραζεν αὐτήν, οὐδέποτε ἐκυπτε
ἐνθα οὐχ ὑπῆρχε τὸ δίκαιον καὶ ὀρθόν. Ἐν ταῖς
συζητήσεσιν ἦν δεξιότατος καὶ ἐτήρει πάντοτε τὴν
εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, οὐδέποτε ἐκτρεπό-
μενος εἰς προσωπικότητας. Δόλον οὐκ εἶχεν, τούτου
ἐνεκα καὶ πρὸς τοὺς ἀντιφωνοῦντας φίλους φιλίως
προσέφερετο. Πολλὰκις ἔλεγεν ἡμῖν, πολλὰκις ἐν συ-
ζητήσεσιν ἐν τῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ ἢ ἐν τοῖς τῆς
κοινότητος Σταυροδρομίῳ διαφωνοῦσιν, ὅτι δὲν ἐν-
νοεῖ πῶς δύναται νὰ ἐπιγεῖται τὰς σχέσεις διαφωνία
ἐν συζητήσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν φιλίαν. Ἐκα-
στος δύναται νὰ ἔχῃ τὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ νὰ ὑπο-
στηρίξῃ αὐτήν. Πόσον δίκαιον εἶχε!

Τοιοῦτος ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ ἀείμνηστος Κ.
Καλλιάρχης, οὗ τὸν θάνατον κατὰ τὸ 57 ἔτος τῆς
ἡλικίας αὐτοῦ πικρῶς ἐκλαύσαμεν καὶ κλαίοντες γνω-
ρίσαντες αὐτὸν ἀπὸ πεντεκαίδεκα ἔτων καὶ συνεγα-
θέντες μετ' αὐτοῦ, καὶ περὶ οὗ ἐς ἄλλοτε πραγμα-
τευθῆναι μετὰ λεπτομερέστερον. Τοιοῦτοι ἄνδρες οὐχὶ
πρὸς τὴν ὕλην ἀποβλέποντες, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα θερα-
πεύοντες, ἐστῶσαν ἡμῖν τοῖς νεωτέροις ὑπογραμμοῖς.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΞΕΝΙΣΜΟΙ ΕΝ Τῇ ΑΡΧΑΙΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚῇ ΓΛΩΣΣῃ.*

59. **Στέραξ**, τὸ δένδρον καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κόμμι,
Ἡροδοτ. 3, 107 συλλέγουσι τὴν στέρακα, τὴν ἐς
Ἑλλήνας Φοίνικας ἐξάγουσι. Κατὰ Hehn καὶ Cors-
sen εἶναι φοινικικὴ λέξις.

60. **Συκάμινος** καὶ **συκαμινέα**, τὸ δένδρον,
συκαμινῆς ἢ ντουτιῆς, *συκάμινος*, ὁ κερπὸς· ἄλλως
μο(ω)ρέα καὶ μό(ω)ρον· *συχόμο(ω)ρος* δὲ καὶ συ-
χομο(ω)ρέα καὶ συχόμο(ω)ρον ἢ αἰγυπτιακὴ συκὴ καὶ
ὁ κερπὸς αὐτῆς, *συχὴ Φαραώ*. Εὐαγγέλ. Λουκ. ιθ'
1—4 καὶ ἰδὸν ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος,

*) Ἱερίθ. 20, σελ. 363—366.

καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλοῦσιος·
καὶ ἐζήτηε ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι, καὶ οὐκ ἠδύ-
νατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Καὶ
προδραμὼν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα
ἴδῃ αὐτόν. Τὸ ἀρχέτυπον τούτων εἶναι σημιτικόν,
ἐρχέστι Schikmin καὶ Schikmot. Ἐκ τῶν ἑλληνικῶν
μορέα καὶ μόρον ἐγένοντο τὰ λατινικὰ *mora* καὶ *mo-
rum*, ἐξ ὧν τὰ εὐρωπαϊκὰ *mora*, *müre*, *Maulbeere*.
Ταῦτα κατὰ Hehn καὶ Förstemann.

61. **Ταῶς**, διὰ τῶν Φοινικῶν ἐξ Ἰνδιῶν μετενε-
χθεὶς, εἶναι κατὰ Hehn καὶ Miklosich σημιτικῆς ἀρ-
χῆς, περὶ οὗ Taus καὶ ἀρχαῖος Tavus, ἐν τῇ λατινικῇ
ἀντὶ τὴν ὑπάρχει *p*, *pavus*, ὅπερ ἐγένετο πατὴρ τῶν εὐ-
ρωπαϊκῶν *pavone*, *paon*, *Pfau*.